

vier of vijf platen te zien geven. De prijs waarvoor de „Vriend des Huizes” uwe woning telkens wil binnenkomen is franco per post f 3.— 's jaars. Om het halfjaar zal over de abonnementsgelden worden beschikt.

Ziet mijn waarde vrienden, een kleine introductie voor den „Vriend des Huizes”.

Wilt gij hem een plaats geven onder uwe maandschriften? Hij vraagt zeer bescheiden hierom, temeer daar zijn komst het groote doel heeft, mede te helpen aan de verzorging van de 630 weezen, die in de Weesinrichting te Neerbosch worden verpleegd.

J. VAN 'T LINDENHOUT.

WAT DE VRIEND DES HUIZES IS.

Op zekeren Zondagmiddag zat een klein gezelschap in de huiskamer van den kruidenier, die op den hoek van de Groote markt woont. Daarbuiten was het guur, en de sneeuwvlokken dwarrelden op en neer in het luchtruim, als hadden zij geen lust op den grond neer te vallen en wilden zij liever in aanraking komen met de kleding en het aangezicht der haastige voorbijgangers. Het was een winterdag, die den wandelaar een huivering door de leden joeg en hem haastig naar huis dreef.

In de huiskamer had men niets te lijden van het gure weer daarbuiten. De kachel brandde, de warmte verspreidde zich door het vertrek en elk der huisgenooten gevoelde zich zeer behagelijk, te meer, daar er reden in overvloed was, om God te danken voor de voorrechten, die zij genoten. Slechts nu en dan schudde de huisvrouw medelijgend met het hoofd, als zij een blik door het venster wierp en de witbesneeuwde voorbijgangers zag.

Eensklaps ging de huisschel over, daar de winkel deur wegens den Zondag op het nachtslot gedaan was, en toen de dienstmaagd de deur had geopend, trad er een heer binnen, die „Br.! wat een weêr, Aaltje!” zei, haar goeden dag wenschte, met beide voeten op de mat stampte en zich de sneeuw van de kleederen schudde.

„Is de familie thuis?” vroeg die heer.

„Jawel, mijnheer. Ga u maar naar de huiskamer. U weet immers den weg,” voegde Aaltje er vriendelijk bij.

Nu, dit was ook zoo. Hij was de vriend des huizes en wist dat zijn bezoek welkom zou zijn, vooral, daar hij kwam deelen in de vreugde, die het gezin vervulde. De

oudste zoon van den kruidenier was gisteren door zijn examen gekomen, en zou nu spoedig aan het hoofd eener christelijke school geplaatst worden.

Hartelijk werd de vriend ontvangen en temeer waardeerde men nu zijn bezoek, daar hij niettegenstaande het gure weder toch gekomen was, om zijne gelukwenschen bij die der anderen te voegen.

„Ik had niet gedacht dat u gekomen zoudt zijn,” zeide de huisvrouw.

„En waarom niet? Om die paar vlokjes sneeuw en de morsige straten? Och, dat blijft maar kort buitenop zitten en er komt niets van naar binnen. Neen, ik zou geen ware vriend des huizes geweest zijn, wanneer ik niet bewezen had blijde te zijn met de blijden. 't Is waar, ik had het met een briefje kunnen afdoen, maar mijn bezoek is u zeker veel aangenamer. Als vriend des huizes kom ik zelf, want dan eerst ben ik in de gelegenheid u mijne blijdschap bekend te maken.”

Dit geschiedde dan ook, en de vreugde der huisgenooten werd hierdoor zeer verhoogd, terwijl het ook den zoon des huizes niet aan zegenbeden ontbrak.

Onderwijl de gasten druk met elkander in gesprek waren, trad een der jongste dochters van den kruidenier de kamer binnen en ging regelrecht op haren vader toe, dien zij met een bedrukt gelaat iets in 't oor fluisterde.

„Ga maar naar tante,” zeide de vader, „en zeg haar, dat ik straks wel eens bij haar zal komen.”

Het meisje ging heen, en nu deelde de kruidenier mede, dat zijne zuster sedert een paar dagen ernstig bekommerd was

over hare zaligheid. Zij kon 's nachts niet slapen en was gedurig in angst van verloren te gaan. Van morgen was zij naar de kerk geweest, maar in plaats van vertroost te worden, was haar bekommring toegenomen.

„Ik heb haar reeds een paar maal toegesproken,” zeide de gastheer, „maar 't is alsof haar hart toegesloten blijft.”

„Vergun mij eene vraag,” zeide de vriend des huizes. „Uwe zuster kent mij reeds lang en wellicht zal haar mijn bezoek niet onaangenaam zijn. Mag ik eens naar haar toegaan?”

„O gewis,” werd hem geantwoord. „Ik zal u bij haar brengen.”

Eenige oogenblikken later was de vriend des huizes met de bekommerde zuster alleen en sprak tot haar van Hem, die gezegd heeft: Komt herwaarts, gij allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Hij toonde haar aan, dat zij hare bekommring op Jezus moest werpen en in het geloof tot Hem heengaan, die al hare zonden gedragen had in zijn lichaam aan het kruis. Hij zeide onder anderen tot haar: Zalig zijn zij die treuren; die zaligheid ligt echter niet in het treuren zelf, maar hierin dat Jezus tot de treurenden komt, om ze blijde te maken; derhalve een reden te meer, om Hem in het geloof te omhelzen. Daarna bad hij met haar en toen hij haar verliet, zag hij dat er iets op haar gelaat lag, 't welk op een glimlach geleek, zoodat hij de hoop koesterde, dat de donkere nacht, die thans in hare ziel heerschte, wijken en plaats maken zou voor het blijde hemelsche licht.

Toen hij weer in de huiskamer verscheen, hoorde hij dat een der gasten verhaalde welk een moeite hij had met een leerjongen, die de zoon was van eene arme schoonmaakster en haar veel zorg en verdriet baarde. Die jongen was een volslagen deugniet, had reeds verscheidene bazen gehad, maar was overal weggejaagd om zijn liegen en stelen, zoodat hij hoogst waarschijnlijk weldra met de gevangenis zou kennis maken.

„En wat zal er dan van hem worden?” riep de gast uit. „Dan is hij reddeloos verloren, want niet slechts dat de gevangenen voor jeugdige misdadigers veel te wenschen overlaten en zij door de inblazingen en het slechte voorbeeld hunner

medegevangenen nog meer bedorven worden, — maar welke baas neemt een jongen in zijn dienst, die gezeten heeft? Ik zal Kees ook moeten wegzenden. Het spijt mij wel om zijne moeder, die een vlijtige vrome vrouw is, maar 't is onmogelijk voor mij hem te houden! Hij beliegt, bedriegt en besteelt mij dag aan dag. Wist ik nu maar raad voor den jongen, want als ik hem aan zijn lot overlaat, dan groeit er niets goeds van hem.”

„Dien raad kan ik u wel geven,” zeide de vriend des huizes. „Ik heb juist gisteren een verslag gelezen van het Doorgangshuis te Hoenderloo, waar dergelijke jongens opgenomen worden, en ik moet zeggen, dat de pogingen van het Bestuur niet zonder vrucht zijn gebleven. Menige goddelooze jongen, die daar onder leiding van den Directeur komt, aan den arbeid wordt gezet, onderwijs ontvangt en met ernst wordt vermaand, — is voor de maatschappij behouden gebleven. Zoo gij wilt, zal ik er moeite toe doen, om den jongen daar te krijgen.”

Die voorslag werd met vreugde aangenomen. Kort daarna nam de vriend des huizes afscheid, daar hij nog andere bezoeken moest afleggen.

Toen hij heen was gegaan, zeide de kruidenier:

„Wat is een vriend des huizes toch een onwaardeerbaar geschenk van God! Hij neemt deel in onze vreugde, weet de bekommerden een opwekkend woord toe te spreken en heeft altijd een goeden raad te geven. Ja, ik ben zeker, dat hij zich thans naar deze of gene weduwe begeeft, die hij bezoekt, om haar te vertroosten en haar te wijzen op den Man der weduwen en den Vader der weezen. Met recht mag ik dus zeggen, dat zulk een vriend des huizes een onwaardeerbaar geschenk van God is. Men kan op hem rekenen. Hij is altijd bereid, om te dienen met de gaven, die de Heer hem geschonken heeft. Hij behoort niet tot die soort van vrienden, die Job had, en meenden den armen lijder eens de waarheid te moeten zeggen, terwijl zijzelf van de waarheid geen jota verstonden. Zij wilden hunne wijsheid eens uitkramen, en dachten hem daarmee een dienst te bewijzen, — maar hiermee brachten zij Job niet

verder. Hoe geheel anders handelde Hij, die bij uitnemendheid de vriend van tollenaars en zondaren, de ware vriend des huizes genoemd wordt. Hij kwam niet om te verwijten, maar om de wonden te heelen en treurende gelukkig en blijde te maken. Van Hem kan ieder christen dan ook getuigen: Zulk een is mijn vriend, die te allen tijd lief heeft."

Onze gastheer had het bij het rechte eind. Gelukkig hij, die in het bezit is van een vriend des huizes, die zijne gaven mededeelt, niet om er mede te pronken, maar om ze, gedreven door den drang van een liefhebbend hart, te besteden tot heil en welzijn van ieder met wien hij in aanraking komt. Hij geeft hun raad in de opvoeding hunner kinderen, vermaant hen de onderlinge bijeenkomsten niet na te laten, legt twisten bij en leert hen liever schade te lijden dan met broeders voor den rechter te staan; wijst hen in tegenspoed en tijden van zorg op de vogelen des hemels, die hun voedsel van God ontvangen; waarschuwt tegen de vriendschap der wereld en verleidelijke boeken; beveelt goede stichtelijke en nuttige lectuur aan; heeft steeds een woord in aangenaamheid; wekt den lust op om gaven af te zonderen voor christelijke inrichtingen en werkzaamheden op philanthropisch gebied; zoekt niet het hunne, maar hen, — in 't kort, hij is een vraagbaak, een goede leidsman — een vriend des huizes, die onder den zegen des Heeren in menig huis vreugde en heil te weeg brengt.

DE WATERMOLEN.

(Bij de plaat.)

De molen kleppert dag en nacht,
En maalt het voedzaam graan;
Het water brengt bewegingskracht
Voor rad en wielen aan.
Bij 't bruisen van den sterksten vloed
Gaat de arbeid immer vlug en goed.

Maar komt bij fellen zomerbrand
Geen watertoevoer meer,
Dan werken wiel noch radertand,
En de arbeid ligt ter neêr.
Terwijl het lachend landschap kwijnt,
En pracht en heerlijkheid verdwijnt.

Zie, Christen, hier uw beeld in 't klein,
Wat ge in uw Heer vermoogt:
Uw kracht put ge uit zijn heilfontein,
Die nimmermeer verdroogt.
Zoo gij slechts waakt en door gebed
De hemelsluizen openzet,

Dan vloeien stroomen van genot
Door heel uw leven heen,
En vindt gij in den dienst van God
En mensch uw lust alleen.
Dan weet gij wie in droefenis
Uw Trooster en Verblijder is.

Maar zoo gij in 't gebed vertraagt
En minder waakzaam zijt;
Zoo gij doet wat uw vleesch behaagt,
En Gods gemeenschap mijdt, —
Dan sluit gij zelf de bron omhoog
En maakt Gods wellen voor u droog.

Almachtig God, ik bid: behoed
Voor geestesdorheid mij.
Dat Jezus' dierbaar offerbloed
Mijn levend water zij.
Dan bloeit voor mij het paradijs,
En eeuwig zij U lof en prijs!

E. GERDES.

EEN MELAATSCHHEID GENEZEN.

En ziet, een melaatsche kwam en aanbad Hem, zeggende: Heere, indien gij wilt, gij kunt mij reinigen. En Jezus de hand uitstreckende, heeft hem aangeraakt, zeggende: Ik wil, word gereinigd! En terstond werd hij van zijne melaatschheid gereinigd. En Jezus zeide tot hem: Zie dat gij dit niemand zegt; maar ga heen, toon uzelf den priester, en offer de gaven, die Mozes geboden heeft hun tot een getuigenis.

Matth. VIII: 2—4.

De melaatschheid was en is nog heden een van de vreeselijkste plagen der Oostersche landen. In de middeleeuwen heerschte zij ook in de westelijke landen van Europa, met name in ons vaderland. Naar men meent was zij door de kruisvaarders uit het Oosten naar deze streken overgebracht. Thans is deze ziekte, Gode zij dank, uit ons midden verdwenen en ons Nederlanders slechts bekend, als voorkomende in onze koloniën Suriname, vooral onder de